

WOEST

GOELE DENIL

Laat het beest los!

Elke Huybrechts

Gezien op 18 september 2026

De Studio, Antwerpen

Met 'WOEST', de muzikale familievoorstelling voor 10+, gooit theatermaakster Goele Denil een vuurpijl in de zaal: wat als je je opborrelende woede niet onderdrukt, terwijl we van jongs af aan leren dat juist wél te doen? Wat als je er net wél voluit voor gaat? 'WOEST' geeft letterlijk vorm aan de meest onderdrukte emotie aller tijden en trekt dat uitdagende vertrekpunt consequent door in een punk-horrorvoorstelling. De versterkers staan alvast op tien. Of het verhaal zelf even luid meebrult, is een andere vraag.

21 SEPTEMBER 2026

Een dramatische gitaarriff scheurt door de boxen, afgewisseld met bombastische, traag aanzwellende drums. De muziek van Gode Kempen (ook een van de spelers) klinkt als de soundtrack waarmee een bekende rockband het podium opstormt. Ondertussen tuurt het publiek naar een raadselachtig vormgegeven scène: een zilveren, metallic doek hangt aan een gordijnrail in de vorm van een ovaal en omsluit een groot deel van het podium. Wat schuilt er achter deze imposante, blitse constructie?

Een Gevaarlijke Voorstelling

Plots wordt de muzikale intro brutaal doorkruist wanneer een theaterspot met een harde knal op de scène neerstort. Twee andere spots donderen vanuit het grid naar beneden. Een verbouwereerde stagehand (Elias Vandenbroucke) duikt op van achter de zilveren wand om de schade te taxeren. Even later snellen twee collega-stagehands (Gode Kempen en Sascha Bornkamp) toe. Ze smoezen onderling, zich bewust van het publiek voor wie het allerminst de bedoeling was dat het dit ongelukkige tafereel zou zien. Wanneer ze maar blijven talmen, daalt de 'madam van het theater' (Goele Denil) vanuit de regie af om in te grijpen.

Denils gelikte personage, gehuld in een blauwlinnen kostuum, meldt het publiek dat ze een 'Voorstelling' heeft geboekt met de titel 'WOEST', waarin de emotie woede de hoofdrol speelt. Door de onvoorziene omstandigheden ziet ze zich

genoodzaakt veiligheidsmaatregelen te nemen. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat dit een Gevaarlijke Voorstelling wordt! De theaterdirecteur *slash* programmeur vormt samen met haar *stagehands* een koortje dat meerstemmig excuses aanbiedt. Hun brave, harmonieuze klanken staan in schril contrast met de rockgeluiden van daarnet. Denil zet een veiligheidshelm op, Kempen trekt een fluohesje aan, Bornkamp plant vooraan kegeltjes en Vandenbroucke spant afzetlint rond het zilveren doek. Daarna verdwijnen ze uit beeld.

De opening doet in die zin sterk denken aan enkele recente voorstellingen van Theater Artemis en dat is alleen maar goed nieuws.

'WOEST' trapt af met herkenbare tropen uit het metatheatrale jeugdtheater: medewerkers van het theater ontdekken op de scène een vreemde, afgesloten ruimte die alleen onder bepaalde voorwaarden betreden mag worden. De nieuwsgierigheid van de toeschouwer is meteen geprikkeld. Hoe reageren de personages op de situatie? Wie verwachtingen schept en ze vervolgens op slinkse wijze de bodem inslaat, houdt zijn publiek moeiteloos in de ban.

De opening doet in die zin sterk denken aan enkele recente voorstellingen van Theater Artemis / Jetse Batelaan, zoals 'Best wel jammer dat je hier niet bij bent' (2025) en 'Ook slakken hebben wel eens haast' (2025). Alleen maar goed nieuws, want hun gemeenschappelijke tropen zijn een gegarandeerd schot in de roos voor de lachspieren van jong en oud. Ook nu rolt er in de eerste minuten al gebulder door De Studio. De inzet is komisch. Nu komt het erop aan dat er een onverwachte kat-en-muisdynamiek in gang schiet. En dat doet 'WOEST' in eerste instantie ook.

Zilveren monster

Zodra de personages in de coulissen verdwenen zijn, gaan de poppen aan het dansen. Het zilveren doek ontwaakt langzaam. Het vertoont monsterlijke trekken en produceert enge, grommende en smakkende geluiden, bovenop keiharde punkmuziek. Het monster verandert ook van vorm. Het doek lijkt tentakels te krijgen waarmee het de kegeltjes naar zich toe sleurt en laat verdwijnen. Vervolgens slurpt het creatuur het afzetlint in één teug naar binnen. Van alle veiligheidsmaatregelen blijft na enkele seconden geen spaander heel.

Wat volgt, is een regelrechte strijd tussen de personages en het zilveren monster. In deze scènes jaagt 'WOEST' je een paar keer de stuipen op het lijf. Het monster richt zich met verschillende, griezelig gemoduleerde stemmetjes en op heel pesterige toon tot de personages en haalt hen als een soort jammerende Jenny het bloed onder de nagels vandaan. De woede van de personages wordt gevoed door het monster en krijgt dankzij het monster een stem.

Wanneer de personages het over 'De Voorstelling' hebben, bedoelen ze in feite het monsterlijke wezen dat enkel uit een groot doek en gordijnrails bestaat, maar dat wél de verpersoonlijking is van een Alles Verslindende Woede. Naast de komische en de griezelige noten is het vooral déze noot die raakt. Zo ziet woede er dus uit: angstaanjagend, een gat waarin alles verdwijnt.

'WOEST' bewijst dat woede zich niet laat wegmoffelen: iedereen wordt weleens boos.

Inhoudelijk blijft de voorstelling echter aan de magere kant.

Het is wonderlijk om te zien hoe de slimme scenografische constructie van Chloé Wasselin-Dandre in 'WOEST' uitgroeit tot een zelfstandig personage. Ook het fysieke spel tussen het monster en de spelers is met momenten regelrecht virtuoos. Er gebeurt zoveel tegelijk, zowel voor als achter het doek, dat je je afvraagt hoe ze dat allemaal klaarspelen met slechts vier spelers.'

WOEST' bewijst dat woede zich niet laat wegmoffelen: iedereen wordt weleens boos. Inhoudelijk blijft de voorstelling op dat vlak echter aan de magere kant. Als beeld is de woede messcherp neergezet, maar de confrontaties met het monster volgen een nogal clichématige verhaallijn. De volwassenen op het podium zijn eerder flauw en laten zich bovendien wel erg makkelijk 'boos' maken door het monster. Precies daar ontbreekt het 'WOEST' aan de scherpte die nodig is om de complexiteit van haar onderwerp te evenaren. Een indrukwekkend monster dus, maar de personages hadden net iets meer haar op hun tanden mogen hebben.